

בינלאומית שבה ישתתפו כל הצדדים הערביים, ובכללם אש"ף.

אופציה של קישוק

מה זה אומר לגבי ישראל? זה אומר שיש עכשיו הזדמנותם לעשות שלום. יש קונסנזוס בלעריבי לכינוס ועידת שלום, שבה יישבו מדינות ערב מול מדינת ישראל. סוריה חתומה על הסכמה זו כמו עיראק, סעודיה ומארוקו. מעבר לדברים מילוליים, שורות כיום בעולם הערבי ארוחה רגועה יחסית, המאפשרת ריון ענייני על פיתרון הסכסוך. זה לא יילך בלי אש"ף. אך הזרם המרכזי של אש"ף מיוצג על-ידי ערפאת, היה אחד הגורמים היותר מתונים בפנימה.

אחת התוצאות החשובות ביותר של הפיסגה היא העובדה שעכשיו שוכנות בקאיר, הירדן, מארוקו, סעודיה, כווית, האמירויות המאוחדות ובהריון לצד השגרירות הישראלית. יש לכך היבט מעשי והיבט סמלי, ושניהם חשובים. מבחינה סמלית, קיבל עכשיו העולם ערבי את העיקרון שמדינה ערבית יכולה לקיים יחסי שלום מלאים עם ישראל, ולמלא באותה הסעה תפקיד חשוב במישור הערבי. מבחינה מעשית נפתחו אופקים חדשים ליריבים. מצריים לא יתרה על קורטוב של שלום עם ישראל, וחירשה את סוריה הרשמיים עם הארצות הערביות.

אולם אין בישראל ממשלה המסוגלת לכך. יצחק שמיר מרבר על משא ומתן ישיר בין ישראל וירדן, ומפלגת העבודה מרברת על "האופציה הירדנית" ועל "פתיחה בינלאומית" בלי אש"ף.

זה קישוק זה קישוק. הגיע הזמן להתייחס אל המלך חוסיין ברצינות. הוא מתכוון למה שהוא אומר: אפשר להתקדם לשלום. לשם כך דרושה ועידה בינלאומית, בהשתתפות אש"ף. על הצורה המרדנית של שיתוף-הפעולה בין ירדן ואש"ף מוכן המלך להתווכח עם ערפאת ועם ישראל. אז לא יהיה עוד עם מי לעשות שלום.

זה נשמע בסרדורכם, אך זוהי המציאות: "האופציה הירדנית" מתה דווקא בגלל ניצחון של המלך. קיימת רק אופציה בלל-ערבית.

זיכורת היסטורית

זהרה: לא אם תחמיין ישראל הזדמנות זו, יתכן שלא תחזור במשך הרבה זמן. העולם הערבי מאוחר בפחדו מפני המהפכה האיסלאמית. ליד השולחן העגול לא ישב אף מלך, נשיא או שר אחר שאינו מכיר בקיום סכנה זו במדינתו שלו. ב-1910 מת המלך הבריטי ארוארד ה-7. להלווייתו באו הקיסרים והמלכים של אירופה, ראו, שורה נוצצת של שליטים מפוארים, איש-איש במדיו המבריקים. כעבור שמונה שנים לא נשאר שריד וזכר מהם, ומן העולם שהם סימלו. המהפכה האיסלאמית מאיימת על הסדר הקיים בעולם הערבי. יתכן שבעוד שנים מעטות לא יישאר שריד וזכר מגלרייה זו של שליטים, מלכים ונשיאים, שישבו בשבוע שעבר ליד השולחן העגול, וביניהם יאסר ערפאת. העולם הזה 2620

תלונה ותלונה נגדית - צמיגים חתוכים - והכל בגלל הקרב על החנייה

גים. הוא, כמו שהסביר לי הרס"ר הבכיר פז, ממישרת רמת-גן, הוא האשים אותי שחתכתי לו את הצמיגים. מה יש לך להגיד? שאל אותי פז. אמרתי. "אתה מוכן להיחקר בפוליגרף?" אני אשמח מאוד. פז, שרשם בקפדנות את ההצהרה שלי, אמר לי שאני יכול ללכת, "אבל", הוא הוסיף, "אתה צריך לחתום על שיחורר בערבות." אני עצור? "לא. אבל אתה צריך לחתום על שיחורר." ממה אני צריך להשתחרר, אם אני לא עצור? "זה הטופס."

במכוניות משוללות תוויית, השייכות לאורחים קבועים, אנשי מישרד דובר-צה"ל שבבניין הסמוך, המוכירה החד-שה שיונה שימשי הוריש ליפה, וסתם אנשים שמשומימה פותחים להם כל הזמן את השער, למרות שאין להם תויות. כאחד מימי השבוע שעבר, כאשר יהושע, החושש להגיד מי שבר אותו ולמה, סירב לתת לי להיכנס למיגרש-החנייה, רציתי לברוק אחת ולתמיד מהו קריטריון-הכניסה של מחוסרי-התויות.

"אין דבר כזה", הפטיר גוטרמן. רק חברי-אגודה חונים. אך ורק! אבל המיגרש מלא במכוניות בלי תויות, הסכרתי למכיר המקצועי. "בוו תראה". אתה לא תחנה, צעק גוטרמן, וזהו. "בסדר", עניתי. אתה תעסוק בשלך, ואני אעשה את שלי. ככה אמרתי, החניתי את המכונית הישנה במיגרש ציבורי סמוך, וחזרתי למיזנון, לאכול צהריים, ולשמוע מאבר על ההתפתחויות החדשות במיזנון.

תמיד מקדמים את הסרייה-יכולת. ומעכבים את הסרייה-יכולת. איך מזהים את השלב הזה? הספר מביא את רוגמת-החנייה. אם, למשל, אתה נתקל במגנ"ל חדש, שהדבר הראשון שהוא עושה זה לארגן את מיגרש-החנייה של המיפעל שלו, אתה נפגשת עם אדם בשלב אי-היכולת. המטרת האמיתית של האי-רגון אינן ברורות למנהל ואינן לפי יכולתו, ולכן הוא מעדיף לטפל כוור-טות.

בבית-סוקולוב הם התקינו עכשיו שער חשמלי בכניסה לחניון, ושרשרת-מנעולים על הכביש, החוסמת את כניסת המכוניות הלא-רצויות למקר-מות-החנייה של הבניין. על המדרגות הציבו שומר, שצוייד במפתחות. בכל פעם, שמכונית נכנסת למיגרש, הממוקם מאחורי הבניין או יוצאת ממנו, או רוצה להיכנס למקומות-החנייה החסרים מים שעל הכביש או לצאת מהם, יורד השומר, הולך כמה עשרות מטרים,

לון בראמונין יש שיטה. במיקרים כאלה הוא פונה בחניניות לקר-ראיו, ולפני שהוא מבקש מהם לזון הצידה, כי יש כאן קרב בינו ובין מישוה, ולא כדאי שמישהו יפגע, הוא מבקש עיצה. הוא שואל את הקוראים אם כדאי, למשל, להשתמש בעיתון ככימה פרטית לסיכוסים. הוא מתלבט בקול רם, ועד סוף ההתלבטות, כבר לא חשוב איזה עיצה היית נותן לו, אם באמת היית מתבקש. זאת שיטה נחמדה, אבל היא תפוסה. זאת גם שיטה המתאימה, בעיקר, לקר-בות בין אנשים שעצם הקרב בינם הוא האירוע. זה לא כלי-כך מתאים לאחד ריו גוטרמן, לשער כתבי-צרכנות בצהרון מעורב. בעל מישרד-פירוסום, שהתגלגל להיות מוכרם של אגודת-עיתונאי-תל-אביב. בתלונה מיספר 21 ביומך-תלונות של מישרת רמת-גן נרשם כיום הר-ביעי שגוטרמן ניסה לסחוט כסף בארץ-מים. את התלונה קיבל פקר דויד לוי,

הבוקר שאחרי

למחרת בבוקר, אמא שלי טיל-פנה אלי. "למה", היא שאלה בראגה, למה אתה רב בבית סוקולוב? אמא שלי, שהיא חברת אגודת-העיתונאים, ערכה לי את כר-המיצוה בבניין זה. "אני לא רב", הסכרתי לה, בדרכי שלי, שעשיית כתבות, ועוד על אגודת-העיתונאים, זו לא תמיד מלאכה ריפולומטית. אני הולך שוב לכתוב עליהם.

מתלונן גוטרמן ליד "בית סוקולוב". הוא איים, והצמיגים נחתכו.

התקשר אלי, אברה לי אמא שלי, והיא נסערת מאוד, ריו גוטרמן, מוכיר האגודה, והוא אמר לי שחתכת לו את הצמיגים של המכונית. מה?

"כן, והוא רוצה שאני אבוא אליו בשעה 10, ואשלם לו כסף, אחרת הוא ילך למישרת". ומה אמרת לו? "כלום. אמרתי לו שאתה לא עושה דברים כאלה. למה אתה תמיד רב עם אנשים?" הוא אמר לך שהוא מזכיר האגודה? ושחתכתי לו את הצמיגים? "כן. הוא אמר את זה בגאוה, והוא אמר שהוא רוצה כסף."

למה הוא לא פונה אלי? "אני לא יודעת. מה להגיד לך?" שילך למישרת? אלא מה?

האשמות במשטרה

וטרמן באמת הלך למישרת. הוא לא אמר שחתכו לו את הצמיגים.

פותח או נועל, וחוזר למקומו. זאת השיטה החדשה. ויש גם חוק: רק חברי אגודת-העיתונאים, והם בלבד, רשאים לחנות במקומות-החנייה, ואין כילתם.

סיבת העימות

אני לא חבר באגודת-העיתונאים. אני לא חבר באגודת-העיתונאים, כי האגודה הנוכחית איננה מאפשרת לי להיות חבר מלא, כי אני לא שייך לעיתון שחבריו מתקבלים אוטומטית לאגודה. העובדה שאני חי ומתפרנס ממיקצוע העיתונות איננה סיבה מספקת לאיגוד המיקצועי של העיתונאים לקבל אותי כחבר מלא. ובעצם היתרון המעשי היחיד שיש לחברי האגודה הוא תווי-החנייה הכחול, המאפשר כניסה ויציאה לחניון בית-סוקולוב. אבל מכיוון שמיגרש-החנייה עמוס

והמתלוננת על הארון גוטרמן הייתה אורה שסיאור. אמא שלי.

בית סוקולוב

בית סוקולוב הוא הבית של אגודת העיתונאים בתל-אביב. לבית הזה יש שתי מעלות: המיזנון של אבר, שהוא מקום-אכילה וול, המהווה, בימים שהמחלקה-הגריאטרית של גימי-לאי עיתונאי-ישראל אינה משתלטת עליו, כמקום-מיפגש תוסס של עיתוני-אים, כתבים, דוברים, מרואיינים, וסתם אנשים, וזה הופך אותי לבורסה לידיות, כמו גם לניוד עיתונאים ממקום-עבודה אחר לשני. המעלה השנייה של בית סוקולוב, הוא מיגרש-החנייה שלו. נבחרה הגהלה חדשה. המוכיר הקר-רם, יונה שימשי, שטס לאוסטרליה עם פמליית-הכתבים, נאלץ ללכת. הוא טס על מיכסת הכתבים של שבתאי הימי-לפרב, המו"ל האגדתי של העיתונאים הלועזיים היוצאים לאור בישראל, והמחזיק את העיתונאים שלו כתנאי-שכר ירודים, ובתנאי-עבודה שנועלת נייר-הטואלט כבתי-השימוש הוא רק הפיקנטי שבהם.

במקומו של שימשי נבחר זאב יפת, שזוכותו יש לזקוף מאבק מתמשך, אם זה חרי-היצוץ רהיט-אלרד ורדום מפא". שהוא הבעלים של רשת העיתונים הלועזיים. כמוכיר של האגודה התל-אביבית נבחר ריו גוטרמן. הם התחילו לפעול. הם התחילו לטפל בחנייה. לפי הספר הקלאסי על הציפוס ההי-ראכי במנגנונים, שבו הוצג לעולם "העיקרון הפיטר", כל אדם מגיע, בסופו של דבר, לשלב אי-היעילות האופטימלית שלו, ושם הוא נעצר. כי

מתלוננת שסיאור. הוא איים ודרש כסף.

בסדר. לא תמיד צריך להילחם על כל העקרונות, בכל המקומות. אבל עכשיו, גם כשהתיק הזה ייסגר, הוא לא יושמו. לעולם.

להוציא את האוויר

לא מוכרחים להכיר אותי, כדי להבין את הטימטוס שבתלונתי-הנכז הוא. לא רק שלא ידעתי איפה גר הארון גוטרמן, ואיזה מכונית יש לו. הסתבר לי, מפי כתב מישרת-סייפ-רתי לו את הסיפור, שבאותו לילה עצמו נחתכו ליד ביתו של מוכיר-האיגוד המיקצועי צמיגיהם של 18 מכוניות נוספות. לא מוכרחים להכיר אותי, כדי להבין את האכסורד שבתלונה-כאת. יש מכות-אמת (פוליגרף), ויש ערות להמצאותי במקום אחר ככל אותו לילה שעליו מדבר המוכיר. אבל כדאי להכיר את גוטרמן, כתבי-הצרכנות לשעבר, שטיפס לעמדת-עסקנות, ושנבהל מכתבה עיתונאית. ארם שפנה לכל המעסיקים שלי וסיפר להם שחתכתי לו צמיגים - מתוך כוונה להכפיש אותי, לפגוע במוניטין שלי, בשמי הטוב ובפרנסתי. ארם שפנה למישרת, ולא טרח לגשת אלי בבית-העיתונאים, מסיבות הידועות לו היטב. וגרוע מכל, ארם שפנה לארם שלישי - אמא שלי - וניסה להוציא ממנה כסף. אחרת, כך איים עליה, יפנה למישרת.

למעשה כזה עלולים לקרוא סחיטה באיומים, וההליך המישפטי שיתחיל עשוי למנוע ממנו לכהן בתפקיד שהוא כלי-כך אוהב. וכך, אולי, ישתחרר מקוס-חנייה אחר. יונתן שפיאור

מיגרש החנייה של "בית סוקולוב". מנועול. שרשרת, שומר